

99.

Na ohništi bublá hrnec polívky a za mezi potok. Tasmánský nocoviště vonívá po eukalyptech nebo po mořský soli, ale dneska vzduch prosycuje hovězí vývar z pytlíku. Je součástí mojí léčebný kúry a zdá se, že zabírá. Před pár dny jsem si googlovala symptomy svoji nemoci a diagnostikovala si urgentní potřebu vypadnout do divočiny.

Pro takovou terapii neexistuje lepší místo než západ Tasmánie, kde i silnice nejvyšší třídy mají kvalitu prašný polňačky. Místo mostů tu vedou přes řeku přívozy a já při plavbě na jednom takovým z legrace plácla: „Tady bys určitě našel práci hned, když tu chybí tolik mostů.“ Podívali jsme se na sebe a odpověď nechali vyšumět do peřejí. Nebylo potřeba dalších slov, a přesto jsme věděli, že oba myslíme na totéž — že bychom mohli zůstat.

Na výpravě s sebou vláčíme svoje mezonetový 2+kk, který nabízí šatnu v kufru, koupelnu v rozkládacím vědru a ložnici ve střešním stanu. Ten bych klidně vyměnila za observatoř na pozorování hvězd — stejně nikdy nespím, protože ani ukecaní papoušci nikdy nespí, a ani dunící vlny nespí. Ještě že máme v KPZ kufříku instantní kafe. Byly doby, kdy jsem nad ním ohrnovala nos, až mi babi jednou vpálila: „Aby ses neposrala.“ A měla pravdu. Pochutnávám si na mdlým dva v jednom ze sáčků jak na hipsterským filtru. Někdy mám chuť hodit nohy nahoru a vyrazit do hotelu na „all you can jíst a pít“, jenže nakonec vždycky skončíme v našem skromným bejváku s programem „all you can žít“. Má každý den jinou zahradu. Ta na západním pobřeží je zelená a šfavnatá. Tvoří jí neprostupný lesy, písečný duny, nedotčený pláže, křišťálový vodopády a jeden z nejstarších deštných pralesů na světě. Tarkine.

Když v něm našlapuju na mech, představuju si dinosaury, kteří se procházeli po stejný zemi. Tarkine je šedesát pět milionů let starý lesní velkoměsto. Zelený plíce planety tu dokonale splývají s těma mýma a dýchá se mi tady ještě líp než na mysu Grim, ke kterému se valí vítr přes šestnáct tisíc kilometrů pustý plochy oceánu — až z Argentiny. Prý na něm cirkuluje nejčistší vzduch na světě. V obchodech se suvenýry si ho můžeš koupit v plechovce.

Ty prázdný plechovky mi připomínají plastovou kouli s názvem „Nic“, která byla pár let zpátky hitem Vánoc. Oboje skončí na skládkách nebo v těch oceánech, a když už se tam budou stovky let rozkládat, mohli bychom do nich aspoň schovat vzkazy budoucím generacím. Odpovědi na otázky, na který se asi budou ptát.

Těžaři mědi z hory Lyell by jim mohli vysvětlit, proč jsou svahy okolních kopců holé a krajina se proměnila v měsíční poušť. Proč je řeka King River plná těžkých kovů. Dřevaři by jim zase mohli prozradit, proč z pralesa vykáceli stovky let starý stromy. Proč v Tarkine existují mýtiny, na kterých postávají jenom opuštění velikáni — ti nejstarší, ti, co jsou příliš vzácní na to, aby je mohli lesníci skolit jako jejich sousedy. Jenže padnou taky, jen o trochu později, protože na odhalených pláních nemají šanci přežít a odolat náporům větru.

Prázdnno zabíjí. To bych napsala do těch prázdných plechovek a plastových koulí budoucím generacím já. Omluvila bych se jim za suvenýry a dárky, do kterých pumpujeme prázdnotu ze sebe. A ono jí v nás neubývá ani nepřibývá radosti. Přibývá jenom bordelu v divočině. V tý kolem nás i uvnitř.